

[Erik Kragh.]

opgive de magtmidler, hvorpå deres politik hviler, og først og fremmest om Kina kunne, Kina, som først nu er ved at få status som stormagt gennem en højere teknisk udvikling.

Hvis man skal se realistisk på det, tror jeg derfor nok, at det, man skal arbejde på, er den anden form, nemlig nedrustningen, altså med andre ord et forsøg på at nedbringe rustningsniveauet skridt for skridt ved aftaler mellem alle parter, men vel at mærke således — som også udenrigsministeren påpegede — at magtbalancen ikke forrykkes. Det er rigtigt, at det er magtbalancen mellem øst og vest, der sikrer freden, og det er, som det ærede medlem hr. Frode Jakobsen sagde, kernevåbnene, der er den største fredsbevarende faktor. Men det er igen et område, hvor følelserne kommer til at spille så frygteligt ind, for der er da ingen, der ikke frygter disse våben og ikke nærer afsky for dem — som for ethvert andet våben. De såkaldte pacifister har ikke patent på at afsky krigen i alle dens former. Jeg tror ikke, der er et fornuftigt tænkende menneske i verden, som ikke afskyr krigen i alle dens former; men netop for at hindre krigen er kernevåbnenes opretholdelse en nødvendighed.

Når man derfor — og det sker både fra øst og vest — fortæller folk, at man skal afskaffe kernevåbnene, forekommer det mig, at man fortæller folk noget, holder noget op for dem, som de gerne vil høre, men som ikke har noget med realiteter at gøre, bl. a. fordi man simpelt hen ikke kan afskaffe dem, da man aldrig kan afskaffe den viden, der eksisterer om, hvorledes de fremstilles. Man tror da ikke, at Kina, som netop nu har lagt grunden til at blive en atommagt, kunne tænke sig at gå ind på nogen overenskomst i denne retning. Jeg tror, man må arbejde for nedrustning ud fra den forudsætning, at kernevåbnene må man beholde, men man må holde dem på et sådant niveau, at sikkerheden mod krig bevares.

Jeg må måske endvidere gøre et par bemærkninger om atomfri zoner, som også er noget af det, der lyder meget tiltalende, men som udnyttes fra visse sider. Det er ustandselig fra østlig side, man har fore-

slået disse atomfri zoner oprettet, og det vil formentlig i Afrika, Asien og Sydamerika være muligt i store områder at skabe sådanne atomfri zoner, hvis de pågældende folkeslag ønsker det. Men Europa har jo trods alt en nøglestilling, og i Europa vil atomfri zoner med den nuværende politiske spænding ikke kunne tænkes accepteret af vest, fordi de ensidigt ville forskubbe magtbalancen i østlig favør. De taktiske atomvåben i Vesttyskland — de er ikke tyske, men amerikanske, stationeret i Vesttyskland under amerikansk bevogtning — har måske netop den mest krigsafskrækkende opgave af alle våben, fordi de siger til den anden part, at faren ved en eller anden form for militær aktion er uoverskuelig, for han kan risikere, at taktiske atomvåben vil blive brugt. Derfor vil man sikkert fra vestlig side afvise disse forslag om atomfri zoner.

Inden jeg går over til nogle betragtninger om, hvilke muligheder der er for nedrustning, ligger det mig på sinde at understrege, at jeg ligesom alle andre — jeg siger det af hensyn til eventuelle efterfølgende ordførere — ønsker nedrustning; det gør selvfølgelig alle mennesker, der har deres sunde fornuft i behold. På den anden side er der visse realiteter i dette spørgsmål, som vi må holde fast ved for ikke at risikere at sætte over styr, hvad vi har opnået. Man kan måske sige det sådan, som jeg har læst det et eller andet sted, at nedrustningen først og fremmest skal komme i vore hjertes. Det er jo nemlig ikke de militære styrker, der skaber spændingen og problemerne; det er de politiske problemer, der skaber spændingen og dermed de militære styrker. Det vil med andre ord sige, at vi skal skabe et sådant klima, at der kan blive tillid mellem vest og øst, så en nedsættelse af rustningsniveauet bliver mulig, og derfor kan det måske være af interesse lige at se på, om der er afspænding i verden, eller hvad det er for en tilstand, vi lever i.

Det er naturligvis rigtigt, at tilstanden er langt gunstigere, end den var for bare 5 år siden. Når vi tænker på alt, hvad vi har oplevet, er det givet, at vi i øjeblikket lever i en tilstand med en langt mildere storpolitisk atmosfære end dengang. Men hvis vi ser på de konkrete skridt, der er taget for at nedbringe spændingen, hvad har de så